

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XV. De Evangelio secundum Marcum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

cælestis Dei gratia quæ ministris suis A. semper auxilio est, per eorundem adventum ac præsentiam flammarum illam à Dæmonie accensam subito restinxit, & superbia fastum ac tumorem qui se adversus Dei notitiam extulerat, dejectit ac depressit. Quocirca nec Simonis nec aliorum qui tunc temporis exorti sunt, confiratio, Apostolorum ætate quicquam valuit. Omnes enim machinas retundebat, cunctaque superabat splendor veritatis, Verbique ipsius divini potentia quod nuper hominibus affulserat, & tum maximè in terris vigebat, & in suorum Apostolorum mentibus insidebat. Statim ergo præstigiator ille quem diximus, divinæ lucis imperato quodam splendore percussus, simulante in Judæa à Petro Apostolo convertitus est, omnique ejus maleficia patefacta, longissimè trans mare fugam arripuit, ab orientis partibus ad occasum profectus; neque aliter se liberè & ex animi sui sententia victurum esse speravit, tandem ad urbem Romanam delatus, ope atque adjumento subsidentis ibidem Dæmonis, brevi conatus suos tantoperè promovit, ut illius civitatis homines ei tanquam Deo statuam collocarint. Sed hæc non diu ex voto illi fluxerunt. Confestim enim ipsius Claudi Augusti temporibus, benigna & clementissima Dei providentia fortissimum & maximum inter Apostolos Petrum & virtutis merito reliquorum omnium principem ac patronum Romanum adversus illam generis humani labem ac pestem perducit. Qui tanquam strenuus divinæ militiae ductor cælestibus armis munitus, preciosam illam lucis intelligibilis mercem ab oriente ad eos qui versus occasum habitabant, detulit: lucem ipsam & salutarem mentibus doctrinam, regnum scilicet eorum eis annuntians.

CAPUT XV.

De Evangelio secundum Marcum.

Huc refer. **I**GITUR cum Dei doctrina Romana Niceph. nos adventu suo illustrasset, Simonis quidem vis ac potentia cum ipso simul auctore brevi extincta atque deleta est. Tantus autem veritatis fulgor emicuit in mentibus eorum qui Petrum audierant, ut parum haberent semel audisse,

τοις αὐλοῖς συναρρ. μάνδρανοις, διὰ Πιθανείας αὐτῶν καὶ παρεστίας, αναπλομένην τὸ πονηρό τελοφόρον καθαιρέσσα πάνταν ψωματικούς αἵ τις γνώσεως Θεού. Διὸ δὴ εἰς τὸ Σιμωνικόν ἀλλά τοτε τότε Φύειν συκρέγημά πατέντες ἐπεινάεις τὸ θεόντες διπολιτούμενος, διπολιτούμενος ὑπέστη χρόνος. Τοτε ενίκα γῆ καὶ τοτε είχεται πάντα τὸ τῆς αληθείας Φεγγόν, ὁ τελός αὐλοῦ ὁ θεῖος αρπαγή θεόντες ανθρώποις Πιλάριψας Πτήγης τε τοῦ ακμάζοντος, καὶ τοῖς ιδίοις διπολοῖς ἐμπολιτούμενος. αὐτίκα δὲ δηλώθεις γόνις ὥστε τὸ θεῖον καὶ τοῦδε μαρμαρυγῆς τὸ τῆς διανοίας πληγεῖς δύματα, οἱ τε πρέτεροι Πτήγης γενναῖς ἐφ' οἷς ἐπονηρεύσατο πρέστες τοῦ Αποστόλου Πέτρου κατεφωγεῖν, μεγίστην καὶ ὑπέπονον απάρτειας πορείαν τὸν αὐτὸν ανατολῶν, Πτήγης δὲ συγκατατάσσεται τῆς ἐφεδρούμενης εὐαγγελίας δινάμεως, εἰς ὅλην τοστον τὰ τῆς Πτηχειρόσεως λινό, ὡς καὶ ανθρακίες αναθέσει τοφεῖ τὸν τῆν οἰα Θεον Κυπρίνην. Οὐ μὲν εἰς μακραντατάτην περίχωρει, τοῦτο παρόδας γοῦν ἐπὶ τῆς αὐτῆς Κλαυδίας Βασιλείας, η παναγίθη Καὶ φιλανθρωπότερη τῶν ὅλων περίονοι, τὸν καρτερὸν καὶ μέγαν τὸν Αποστόλων, τὸ δρεπῆς ἔνεκα τῷ λοιπῷ αἰτάνιων τοφούγον Πέτρου. Πτήγης τὸν Ρώμην ὡς ἐπὶ τηλικόν λυμένα βίσια χειροβογεῖ. ὃς οἶδε περιγραφής Θεον τριηπότοις θείοις ὄπλοις Φραξάμενος, τὸν πολυτύποιον ἐμπορείαν τὸν νοτίον φωλὸς οὗ ανατολῶν τοῖς καὶ δύσιν εἰκόνης, Φάσις αὐτὸν καὶ λόγον ψυχῶν Καΐνελον, τὸ κίνημα τῆς τῷ έργον τοῦ Βασιλείας εναγγελιζόμενος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ τῆς κατὰ Μάρκον Ευαγγελίου.

OΥΤΩ δὴ ὅως ἐπιδημήσαντο αὐτοῖς τὸ θεῖον λόγον, οἱ μὲν τὸ Σιμωνικόν απέστει καὶ τοῦτο μαρτυρεῖσα σὺν καὶ τῷ αὐτῷ κατατέλευτῷ διώματις τοστό οἱ ἐπέλαμψεν ταῖς τῷ αἰρεταρίῳ τῷ Πέτρῳ διαροίας ἐντεῖσας,

φέγος, ὡς μὴ τῇ εἰσάπαξ οἰκανώς ἔχειν δηκεῖ.
διαμάκον, μὴ ἢ τῇ ἀγράφῳ Θείᾳ κηρύγ-
ματος διδασκαλίᾳ. πρωτότοκος ἢ παντοῖας
Μάρκον Θ τὸ ἐναγγέλιον φέρειν, αὐτόν λαθον ὅν-
τα Πέτρον λιπαρῆσαι, ὡς ἀντὶ οὐκ διὰ γραφῆς
ταῦτα μητρά τῆς διὰ λόγου πρωτότοκος αὐ-
τοῖς καταλέψιοι διδασκαλίας. μὴ προστέ-
εγν τε αὐτοῖς ἢ κατεργάσασδι τὸν ἄδρα, καὶ
ταύτα μητράς γράψας τῆς Θ λεομφύρων Μάρ-
κον ἐναγγέλιον γραφῆς. γνώσας τὸ πραχθὲν
Φασὶ τὸν Απόστολον διπολανθάνος αὐτῷ
Θ πνεύματος, ἵστησα τῇ τῷ αὐτοῦ προσθυ-
μίᾳ, κυρωτάμετετλῶ γραφῶν εἰς ἐνδιδοξίν Σεις
ἐκκλησίας. Κλήμης ἐν ἐπιτοποιίᾳ
αὐτῷ, ὁ ιεραπολίτης ἐπίσκοπος Θ ὄνοματι
Παπίας Θ Μάρκον μητρούνεν τὸν Πέτρον ἐν
τῇ προστέρᾳ ἐπιστολῆι τῷ σωτήρι Φασὶν
ἐπ' αὐτῆς Ρώμης σημαίνεν τεττάτην αὐτὸν τὴν
πόλιν τροπικότερον Βαβυλῶνα προσεπόνε-
δια τέτων. αὐτὸν ζέλαι οὐ μᾶς ἢ ἐν Βαβυλῶνι
συνεκλεψή, οὐ Μάρκος ὁ γός με.

A nec contenti essent caelestis verbi do-
ctrinam viva voce, nullis traditam scri-
ptis accepisse: sed Marcum Petri se-
ctatorem cuius hodieque extat Evan-
gelium, enī orarentur doctrinæ il-
lius quam auditu acceperant, scri-
ptum aliquod monumentum apud se
relinqueret. Nec prius desisterunt
quam hominem expugnassent, au-
toresque scribendi illius quod secun-
dum Marcum dicitur, Evangelii ex-
titissent. Quod cum Petrus per reve-
lationem Sancti Spiritus cognovisset,
delectatus ardenti hominum studio,
librum illum auctoritate sua compro-
basse dicitur, ut deinceps in Ecclesiis
legeretur. Refertur id à Clemente in
sesto Institutionum libro. Cui testis
etiam accedit Papias Hierapolitanus
Episcopus. Porro Marci mentionem
fieri ajunt à Petro in priore Epistola,
quam Romæ scriptam esse contendunt,
idque Petrum ipsum innuere,
qui Romanum figurat Babylonem ap-
pellatis verbis: Salutat vos Babylo-
nis Ecclesia à Deo perinde ac vos ele-
cta, & Marcus filius meus.

C

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Οἱ πρῶτοι ὁ Μάρκος τοῖς καὶ Αἴγυπτοι τὰς εἰς τὸν Χειρὸν
γνῶσιν ἐκτίνεται.

TOUDΟΥΝ ἡ Μάρκον πρῶτοι Φασὼν ἐπὶ τῆς
Αἰγύπτιας εἰλάμφρου, τὸ ἐναγγέλιον ὃ δὴ
καὶ σωματεῖσθαι κηρύξαμ, ἐκκλησίας τε
πρῶτον ἐπὶ αὐτῆς Αἰγανδρείας συντίθασι.
τοσαύτη σφράγει τῷ αὐτοῦ πεπισθυκότων
πληθὺς αὐτοῦ τε καὶ γυναικῶν ἐν πρώτης
ἐπιστολῆς σωμένη, διὰ σκήσεως φιλοσοφωτά-
ης τε καὶ σφραγίστης, ὡς καὶ γεράφης αὐτῶν
ἀξιώσατας διατείσας καὶ τὰς σωμηλύσεις, τὸ
τε συμπόσια, καὶ πάσαν τὴν ἀλλα τὴν βίον τῶν
ἀγωγῶν τὸν Φίλωνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Οἰα τῷ κατ' Αἴγυπτον ἀσκετῶν ὁ Φίλων ιστορεῖ.

ON καὶ λόγος ἔχει οὐ Κλαύδιον ἐπὶ τῆς
Ρώμης εἰς ὄμιλίαν ἐλθεῖν Πέτρον τοῖς
ἐπιστετότε κηρύττοντι. καὶ διὰ αὐτοῦ ἀν εἰς Θ-
τοῖς ἐπει τὸ θόρακα συγχρηματα εἰς ὕδεργον
καὶ μὲν χρόνος αὐτῷ πεπονημένον, σαφῶς τὰς
εἰς ἐπινεικαὶ εἰς ήμας πεφυλαγμένες τὸν
ἐκκλησίας πεικέτε κανόνας. αλλα καὶ τὸν βίον τῶν

C A P U T XVI.

Quomodo Marcum notitiam Dei primus Αἴγυπτος predicatorerit.

CE TERUM hunc Marcum in Αἴγυπτον profectum, Evangelium Huc refer
Niceph. c. 16. 12. quod ipse conscriperat, primum illic
prædicasse perhibent, & in ipsa urbe
Alexandria Ecclesiæ constituisse. Tan-
ta porrò multitudo virorum simul ac
mulierum qui fidem Christi illic am-
plexi fuerant, ab ipso statim initio
tām severam tamque Philosophicam
institutionem professa est, ut studia il-
lorum & cœtus atque convivia, to-
tamque vivendi rationem scriptis suis
commemorare operæpræmium duxer-
it Philo.

C A P U T XVII.

Qua Philo de Ascetiis in Αἴγυπτο commemoret.

QUEM quidem Philonem fama est
Huc refer
Niceph. c. 16. 17. Claudii Augusti temporibus Ro-
mae cum Petro qui Verbum Dei illic
prædicabat, familiarem congressum
habuisse. Neque id certè à veritate ab-
horret. Nam & Commentarius ille de
quo loquimur, multis post annis ab eo
elaboratus, omnes Ecclesiasticæ regu-
las quæ à nobis etiamnum servantur,

G ii